

ΤΟ ΕΝ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ¹⁾
ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Ζωηρότατον ἐνδιαφέρον διήγειρεν ἡ διάλεξις τοῦ ἐκ Παρισίων διασήμου ιατροῦ Ἡλία Μετσινικώφ, εἰπόντος ὅτι τὸ μικρόβιον τῆς χολέρας δὲν εἶναι τὸ μόνον τῆς νόσου αἴτιον. Υπῆρχαν ἀνθρώποι, εἰσαγαγόντες ἐν τῷ ὁργανισμῷ αὐτῶν ὄλοκλήρους καλλιεργείας βακτηρίων, χωρὶς νὰ προσβληθῶσιν ἐκ χολέρας. Παρετηρήθη ὅτι ἐν τῷ στομάχῳ καὶ τῷ ἐντερικῷ συστήματι ὑπάρχουσιν ἄλλα βακτήρια, διεγκολύνοντα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βακτηρίου τῆς χολέρας ἢ ἐνεργοῦντα ἐναντίον τούτου. Ἐκεῖνοι, ἐν τοῖς ἐντέροις ἢ ἐν τῷ στομάχῳ τῶν ὅποιών εὑρίσκονται μικρόβια, ὑποθοηθοῦντα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βακτηρίου τῆς χολέρας, ποσοσθάλλονται ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης· τούναντίον δὲ ἔκεινοι, ἐν τοῖς πεπτικοῖς ὄργανοις τῶν ὅποιών ἀπαντῶσι μικρόβια, παρακωλύοντα τὴν τοῦ βακτηρίου τῆς χολέρας ἀνάπτυξιν, παραμένουσιν ἀπρόσθλητοι. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας ταύτης ὁ κ. Μετσινικώφ κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ τὴν χολέραν καὶ εἰς ζῷα, περὶ ὃν ἐλέγετο μέχρι τούτου, ὅτι δὲν προσθάλλονται ὑπὸ τῆς χολέρας.

Οἱ ἐκ Βουδαπέστης καθηγητής Όθων Πέρτων περιέγραψε τὰς ἐπὶ τοῦ μικροβίου τῆς χολέρας παρατηρήσεις αὐτοῦ. Ἐπὶ 60% τῶν θανατήμων κρουσμάτων εὗρε τὸ βακτηρίον τῆς χολέρας. Παρὰ στρατιώταις, οἵτινες εἶχον ἀριστα τὴν νύγειαν, εὗρε καθαρώτατα χολερικά βακτήρια. Τὴν διάλεξιν αὐτοῦ ὁ κ. Πέρτων ἐποίκιλε καὶ διὰ φωτογραφικῶν ἀπεικονισμάτων, ἐξ ὧν παρατηρεῖται τὸ μεταβλητὸν τῆς μορφῆς τῶν χολερικῶν μικροβίων. Κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ αἴτιον τῆς τελευταίας ἐν Βουδαπέστη της χολερικῆς ἐπιδημίας ἦν τὸ ἀκάθαρτον υδρό. Ἐν τέλει ὁ ἐκ Βουδαπέστης καθηγητής ἀνέφερεν ὅτι, ἐνεργήσκες δοκιμάς δι' ὅπου κρομμύων, εὗρεν ὅτι διάλυσις τούτου ἐν ἀναλογίᾳ 1 : 1000 ἐνεργεῖ θανατήμως κατὰ τοῦ βακτηρίου τῆς χολέρας.

Τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συζητήσεως μετέσχον ὁ καθηγητής Γκρούμπεργκ, ὁ Ἐλσνερ, ἐξετάσας τὴν ἐπὶ τῶν βακτηριοδιογικῶν πλακῶν διάγνωσιν τῆς χολέρας, ὁ Σίλβας, ὅμιλήσας περὶ τῆς ἐν Λισσαβῶν χολέρας (1894), ὁ Πράους, ὁ Χουέπε, ὁ Αλτσουλ, Σαντεμές καὶ ὁ Περτών. Οὕτως ἐξηντάλθη ἡ περὶ τῆς βακτηριολογίας τῆς χολέρας συζήτησις, ὡς δὲ καθηγητής Κορσνίης, ἐκήρυξε τὴν λῆξιν διὰ βραχέος λόγου, δι' οὗ ἐξῆρε τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συζητήσεως ταύτης, ἥτις θ' ἀποτελέσῃ τὸ καύχημα οὐ μόνον τοῦ συνεδρίου, ἀλλὰ καὶ τῆς ιατρικῆς ἐπιστήμης.

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ἀνεγνώσθη ἡ πραγματεία τοῦ ἀπόντος καθηγητοῦ Ρού (Παρισίων) ἐξετάσαντος τὰ μικρόβια τῆς ἀσιατικῆς πανώλους. Μετά τινας παρατη-

ρήσεις τοῦ Θεοδώρου Δούκα καὶ τοῦ ἐκ Νάντης Λεδού, ὁ Υάκινθος Κουμπόρον (ἐκ Sereing-Liège) ἐπραγματεύθη περὶ τῆς ἀρχῆς, τῆς προόδου καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀπὸ τῆς ἐπιδημίας τῆς χολέρας προφυλάξεως ἐν Βελγίῳ τὸ 1892.

Αὔθημερόν ἐν τῷ Δ' τμήματι (ύγιεινὴ τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἀγροτικῶν ἐργατῶν) δὲ ἐκ Βιέννης κ. Γιέλε εἶπεν ἐν τῷ περὶ «τοῦ ἐπιβλαβοῦ τοῦ ἐν τοῖς βιομηχανικοῖς ἐργοστασίοις παραγομένου κονιορτοῦ» ὅτι ἐν ἑκάστῳ ἐργοστασίῳ παράγεται πλειύτερος ἢ ὀλιγώτερος κονιορτός, ἐπιδρῶν ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τῆς υγείας τῶν ἐργατῶν. Ἐκ τῶν κατεργαζομένων τὰ μέταλλα 35 o) ἐπαθον ἐκ κατάρρου τῶν ἀναπνευστικῶν ὄργανων, 25 o) δὲ ἐκ φυματιώσεως. Ο. κ. Γιέλε ὑπέβαλε πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀκροστῶν αὐτοῦ καὶ πολλὰ δείγματα, ὃν κινδυνωδέστερον ἔχαρακτήρισε τὴν κόνιν τοῦ ὄρειχαλκού, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ σκληροτάτων καὶ ὀξυτάτων ἀτόμων, ἀτινα δυσχερῶς ἐκβάλλονται διὰ τοῦ βηχός. Ή τοῦ μολύbdου κόνις προκαλεῖ μᾶλλον νοσήματα τῶν πεπτικῶν ὄργανων (δηλητηρίασις διὰ τοῦ μολύbdου). Αἱ ἐκ λιθων προερχόμεναι κόνεις, ἐξ ὧν ἡ τοῦ γρανίτου εἶναι ἢ μᾶλλον ἀβλαβής, κατέχουσιν ἐν τῇ σειρᾷ ταύτη τὴν τρίτην θέσιν, εἰτα δὲ ἐρχονται ἡ κόνις τῶν ἐκ κέρατος καὶ ὅστοι ὄλων, οἷον τοῦ ἐλέφαντος, τοῦ ὄστρακου κτλ. τέλος δὲ ἡ κόνις τῶν ξύλων, ἥτις εἶναι ἡ ἐπιβλαβεστάτη ἐκ τῶν ἐν τέλει σημειωθεισῶν. Είτα ἐρχονται τὰ ἐκ διαφόρων ζωϊκῶν ὄλων κατασκευαζόμενα ὑφάσματα, ἐξ ὧν τὰ ἐκ τριχός ἵππου εἶναι τὰ βλαβερώτατα. Ή ἐκ Βιέννης ὑφηγητής Λέβι ἐδήλωσεν ἐν τοῖς «εἰδίκων νοσημάτων ἴδιαιτέρων τιγων βιομηχανικῶν κλάδων καὶ περὶ προλήψεως τούτων», ὅτι ἡ διὰ τοῦ μολύbdου δηλητηρίασις τῶν τυπογράφων καὶ τῶν στοχειοχυτῶν δὲν θὰ προληφθῇ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς συνθετικῶν μηχανῶν. Αὕτα εὑχῆς θὰ ἥτο ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Γούτεμβεργ ἐν χρήσει τυπογραφικῶν στοιχείων διὰ τοιούτων, μὴ περιεχόντων μόλυbdου, τοιαῦται δοκιμαῖ πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ μολύbdου δι' ὄλου ἀργιλούχου ὄρειχαλκού, σκληροῦ κόμμιος κτλ. κέκτηνται μεγάλην σπουδαιότητα καὶ ὑπὸ ὑγιεινὴν ἐποιψιν. Ή ἐκ τῶν ρακῶν δηλητηρίασις ἐν τοῖς χαρτοποιείοις δέον νὰ προλαμβάνηται, λαμβάνομένης ὑπὸ ψύιν τῆς προελεύσεως τῶν ρακῶν καὶ τῆς ἀπορρίψεως τῶν ἐκ μεμολυσμένων μερῶν προερχομένων. Ή διὰ τοῦ ὑδραργύρου δηλητηρίασις τῶν κατοπτροποιῶν εἶναι ἀναπόφευκτος κατὰ τὸν σάμερον ἐν χρήσει τρόπον τῆς ἐργασίας· τούτου ἐνεκά τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δηλητηρίασεως εἶναι ἡ δι' ἀμαλγάματος ἀργύρου ἐπίστρωσις εἶναι ἡ δι' ἀμαλγάματος ἀργύρου ἐπίστρωσις τῶν καμόπτρων. Η φωρφορονέκρωσις τῶν ἐν τοῖς ἐργαστασίοις πυρείων ἐργαζομένων θὰ παύσῃ τότε μόνον, ὅταν τὸ κράτος καταστήσῃ μονοπώλιον τὴν κατασκευὴν τῶν πυρείων, ἀπαγορεῦον τὴν χρῆσιν κιτρίνου φωσφόρου. Αἱ κατὰ τὴν χρῆσιν παραπεινημένων οἰνοπνευμάτων γεννώμεναι νόσοι πρέρχονται ἐκ τῆς ἀναμίξεως οἰνοπνεύματος ξύλων καὶ ἀλλων. Εφ' ὅσον δὲ ταῦτα δὲν ἀντικατασταθῶσι δι' ἀβλαβῶν ούσιῶν, δέον οἱ βιομη-

¹⁾ Ἰδε ἀρι. 41, σελ. 815—819.

χανοι νὰ προμηθεύωνται διὰ τεχνικούς σκοπούς γνήσια οἰνοπνεύματα.

Ο ἐκ Παρισίων κ. Ζελινώ ἔξέθεσεν ἐπὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς κόνεως τοῦ καπνοῦ ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ἐργατῶν ἐν τοῖς καπνεργοστασίοις» διαλέξει τὰς ἐπὶ τοῦ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δοκιμάς αὐτοῦ, εἰπὼν ὅτι ἀπήντησε τρεῖς περιπτώσεις, καθ' ἦς ἐπελθοῦσα ἐπιληψία ὡς μόνον αἴτιον εἶχε τὴν κόνιν τοῦ καπνοῦ.

Τέλος ὁ ἐκ Σεμινάτος Ἐμεριχ Τὸτ ωμίλησε περὶ τῆς «Cachexia montana» (ὅρετιγενοῦς καχεζίας).

Ἐν τῷ Ε'. τυμήματι, τῷ περὶ τὰ τῆς ὑγείας τῶν παιδῶν ἀσχολουμένῳ, ὁ ἐκ Χριστιανίας Γιοχάνεσεν ἐποίησατο διάλεξιν «περὶ τινῶν ἔρευνῶν ἐπὶ τοῦ γυναικείου γάλακτος», προκαλέσασαν ζωηράς συζητήσεις. Εἶτα ὁ ἐκ Λειψίας Χόμπινερ ὡμίλησε «περὶ τοῦ γάλακτος τῆς ἀγελάδος ὡς θρεπτικοῦ τῶν νεογνῶν μέσου», παρατηρήσας ἴδιχ ὅτι εἰς τὰ θηλάζοντα βρέφη δέον νὰ δίδηται μόνον καθαρῶς ἀμελγόμενον καὶ ἐν καθαροῖς δοχείοις διατηρούμενον γάλα. Καὶ ὁ ἐκ Χαγκενάνου Φίλιππος Μπίνδερτ ὡμίλησε περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, εἰπὼν ὅτι δέον νὰ ιδρυθῇ ἐν ἑκάστῃ πόλει ἰδρυμα τοῦ κράτους, ἐν ᾧ νὰ παρασκευάζηται γάλα διὰ τὰ βρέφη, ἔξελεγχομένης καὶ τῆς παρασκευῆς. Μετὰ ζωηρὰν συζήτησιν ὁ ἐκ Βουδαπέστης Ἀδόλφος Χαβάτς ὡμίλησε περὶ τοῦ θηλασμοῦ τῶν ἀσθενῶν βρεφῶν.

Ἐν τῷ βω τυμήματι συνεζητήθησαν αὐθημερὸν σπουδαία τινα θέματα τῆς σχολικῆς ὑγεινῆς. Καὶ ὁ μὲν ἐκ Μόσχας καθηγητής Ερισμαν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς σκιάσεως κατὰ τὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον φωτισμὸν τῶν σχολικῶν αἰθουσῶν, καταλήξας εἰς τὸ ἔξης συμπέρασμα: Κατὰ τὸν ἄμεσον φωτισμὸν τῶν σχολικῶν αὐθουσῶν ἀδύνατος εἶναι ἡ ἀκριβῶς ὁμοιόμορφος διανομὴ τοῦ φωτὸς

εἰς πᾶσαν θέσιν καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς σκιάς. Η διαφορὰ τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτισμοῦ ἑκάστης θέσεως εἶναι σημαντικωτάτη καὶ κατὰ τὴν ἀποσίνη τῶν μαθητῶν. Κατὰ τὸν ἔμμεσον ὅμως φωτισμὸν εὐκόλως κατορθοῦται ἡ κατὰ προσέγγισιν ὁμοιόμορφος διανομὴ τοῦ φωτὸς εἰς ἑκάστην θέσιν. Η κατὰ τὴν γραφὴν διὰ τῆς σκιάς τοῦ προσκίνοντος σώματος προερχομένη ἀπώλεια φωτὸς εἶναι κατ' ἀναλογίαν μικρὰ καὶ οὐχὶ ἐνοχλητική ἀλλαῖς λέξειν δὲ ἔμμεσες φωτισμὸς τῶν αἰθουσῶν τῶν σχολῶν προτιμητέος τοῦ ἀμέσου.

Ο δὲ ἐκ Βρεσλαύας καθηγητής Κόν ἀνεκοινώσατο τὰ ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα τῶν περὶ τῶν σχολικῶν παραπετασμάτων ἔρευνῶν αὐτοῦ, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἀρχιτέκτων Χίρτεντραχίκερ (Βιέννης) ἀνέπτυξε τοὺς ὄρους τῆς οἰκοδομῆς σχολῆς κατὰ τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις. Εἶτα ὁ ἐκ Παρισίων κ. Ρενιέ ὡμίλησε περὶ τῶν ὑγιεινῶν συνθηκῶν τῶν ἐν Παρισίοις μεγάλων λυκείων. Ἐκ τῆς διαλέξεως αὐτοῦ ἐξάγεται ὅτι, ἐνῷ τὰ ἀρχαιότερα λύκεια πολλαχῶς ὑπελείποντο ὑπὸ ὑγιεινὴν ἐποψίν, ἐν τοῖς νεωτέροις δὲν ἐπιτρέπεται ἡ πέρα τοῦ δέοντος συστώρευσις. Οὐδεμίᾳ ταξίς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς χῶρον τινὰ τῆς σχολῆς, πρὶν ἡ οὗτος ἀριστήῃ ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ο μέγιστος ὄρος τῆς ἐργασίας διὰ τοὺς μεγάλους μαθητάς εἶναι 10 ὥραι ἡμεροσίως, διὰ τοὺς μεσαίους 8 καὶ διὰ τοὺς μικρούς 6. διὰ τὴν κόμμωσιν ἀφιεροῦται 1]2 ὥρα καθ' ἑκάστην, διὰ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις 2 ὥραι καὶ 3 1]2 ὥραι διὰ τὰς παιδιάς καὶ τοὺς περιπάτους. "Απαξ καθ' ἐδρομάδα τούλαχιστον δίδεται ψυχρὸν λουτρὸν διὰ καταινοήσεως. Ἐν τοῖς δωματίοις τῶν ἀσθενῶν τὸ δάπεδον καλύπτεται δι' ἑτέρου στρώματος δάπεδου, δυναμένου νὰ πλύνηται.

Μετά τινας ἡττονος ἐνδιαφέροντος διαλέξεις ὁ Φράν-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Αἱ διακοπαὶ τῶν σχολῶν παρήλθον καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὸ ἔργον αὖτων καὶ αἱ σχολαὶ ἀρχονται λειτουργοῦσαι καὶ ἀναλαμβάνουσαι τὴν ὑψηλὴν καὶ ἱερὰν ἀποστολὴν αὐτῶν, τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ διάπτιδαγωγήσεως. Τὸ ἔργον τῆς σχολῆς βεβαίως εἶναι δυσχερὲς καὶ χρήζει ἐν τοῖς μᾶλιστα, ὡς παρὰ πολλῶν κατεδείχθη, τῆς ἀρωγῆς τοῦ οἴκου, διότι ἐν αὐτῷ τίθενται αἱ βάσεις τῆς μορφώσεως, δι' αὐτοῦ τὸ ἔργον τῆς σχολῆς εὐχερέστερον καθίσταται, καὶ δι' αὐτοῦ σφόδρα τοῦτο δυσχεράνεται. Η σχολὴ δύναται νὰ καταβάλῃ πάσταν προσπάθειαν ὅπως μορφώσῃ τὸν παῖδα, ἀλλ' ἡ μόρφωσις αὕτη δύναται, μὴ συναντιλαμβάνομένου καὶ τοῦ οἴκου, νὰ προσομοιασθῇ πρὸς τὸν τῆς περίφρονος Ηγειελόπητης ίστόν, διότις τὴν μὲν ἡμέραν ὑφαίνετο τῇ δὲ ἐσπέρᾳ ἔξυφαίνετο. Οἱ διδάσκαλοι παρέχουσι πάν-

τα τὰ πρὸς δρήην διάπλασιν τοῦ παιδὸς διὰ τε τοῦ βιβλίου, τοῦ προφορικοῦ λόγου, τῆς ἐν γένει τάξεως καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος, ἀλλὰ τί δύνανται οὖτοι διὰ τὸν παῖδας διὰ τὴν ἡμέραν μαθήναι τὸ ἑστέρας ἔξαναγκάζεται νὰ λησμονήσῃ; "Ο οἶκος δέον νὰ συνέχεια τῆς σχολῆς, τοῦ παιδὸς παραδοθέντος αὐτῇ, διότι εἶναι συνέχεια ἑκείνου, παρ' ἑκείνου τὸν παῖδα λαμβάνουσα. Τούτου ἔνεκα διαθητής ἐπανερχόμενος τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν οἴκον αὐτοῦ, ἀν μὲν οἱ γονεῖς καὶ οἱ οἰκεῖοι συντελῶσι εἰς τὴν ἔξακολούθησιν τοῦ ἔργου τῆς σχολῆς, μεριμνῶντες ὑπὲρ τῆς μελέτης αὐτοῦ καὶ τῆς καθολού κατ' οἶκον διδομένης ἐργασίας, ἀποστρέψωσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς λόγου δυναμένου ὀλεθρίως νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς καρδίας αὐτοῦ καὶ ἐν γένει διὰ τοῦ ἰδίου ἐπίσης παραδείγματος αὐμβάλλωνται εἰς τὴν ἡμικήν καὶ διανοητικὴν μόρφωσιν αὐτοῦ, διὰ τοῦ φωτισμοῦ τῆς σχολῆς συμπληροῦται καὶ ἐπιτυγχάνει, ἀν δὲ τούναντίον, διὰ τοῦ διαστρέφεται, ἔξαγρειοῦται, ἐκπίπτει εἰς ἀνημικότητα καὶ οὐ μόνον ἔκαπτον βλάπτει ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν σχολήν, καὶ οὐ μόνον τὸ ἔργον αὕτη ἀπέναντι αὐτοῦ δυσχεράίνει, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι πάντων τῶν μαθητῶν, διότι οὗτος γίγνεται διγέντες διοχετεύων ἀτασθαλίας καὶ ἔστιν ὅτε ἀνημικότητας.

Τί δύναται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ σχολή; "Ισως τις θά-

σις Βάρνερ ώμιλησε περὶ τῆς λαμπρᾶς μεθόδου, ἡς χρῆσιν ποιεῖται ὅπως ἐκ τοῦ βλέψατος τῶν μαθητῶν ἔξετάσῃ τὴν διανοητικὴν αὐτῶν κατάστασιν, μετ' ὁ ἡγέρθη ζωηρὰ συζήτησις μεταξὺ τῶν ὄπαδῶν τῆς καθέτου γραφῆς καὶ τῶν τῆς πλαγίας, καταδειχθέντων τῶν πλεονεκτημάτων καὶ μειονεκτημάτων ἀμφοτέρων ἐν τάξει σχολῆς τινος, πλησίον κειμένης.

Τῇ 24]5 συνῆλθον ὅμοι τὸ Ζ' καὶ ΙΖ' τμῆμα, ἐν οἷς ὁ ἐκ Βιέννης Ἰωάννης Τσοκόρος ώμιλησε περὶ «διοργανισμοῦ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ κρέατος», προτείνων ἀντὶ τοῦ ὄνοματος «ἐπιθεώρησις τοῦ κρέατος» τὸ «ὑγιεινὴ τῶν ζωϊκῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν» καὶ εἰπών ὅτι ἡ ἐπιθεώρησις δέοντα νὰ ἐκτελῆται μόνον ὑπὸ πτυχιούχων αττινάτρων. Περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ώμιλησαν καὶ οἱ Δαυίδ Φαίν (Βουδπέστης) καὶ Ὀστερταγκ (Βερολίνου). Δεὗτερον θέμα τῶν διαλέξεων ἦν «ἡ χρῆσις εὐώνυτέρων κρεάτων». Καὶ ὁ μὲν ἐκ Παρισίων Λίμπιος Κασέ οὐμίλησε περὶ τῆς διὰ κρέατος διατροφῆς τῶν πτωχοτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ ἐξ Ἰνσρύκης Λαζιμπις περὶ τῆς διὰ τῶν ἐδωδίκων διατροφῆς. Τέλος ὁ ἐκ Τοκίου Τουμπαὶ ἀνέγω πραγματείαν τοῦ δόκτορος Ταχαράν περὶ τῶν δηλητηριωδῶν στοιχείων εἴδους ἵχθυος ἐν Ἰαπωνίᾳ, τοῦ πετρόδοντος.

Ἐν τῷ Ε' τμήματι, ἀσχολούμενῳ περὶ τὸ ζήτημα τῆς προμηθείας ὑδατος εἰς τὰς πόλεις ὁ ἐκ Βιέννης Φραγκεσκος Μπέργκερ ώμιλησε περὶ «τῆς προμηθείας ὑδατος τῆς πόλεως Βιέννης, τῶν τεχνικῶν αὐτῆς ἀποτελεσμάτων κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας καὶ τῆς περαιτέρω αὐτῆς ἀναπτύξεως». ὁ ἐκ Παρισίων Μπέχπαν ἔξήτασε τὸ ζήτημα τοῦ ποικιλίας τεχνικά ἀποτελέσματα προηλθοντος ἐπὶ τῶν ὑγιεινῶν ὅρων διὰ τῶν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσι ἐκτελε-

σθέντων οὐδραυλικῶν ἔργων, καὶ ὁ ἐκ Φραγκεσκούρτης (τῆς ἐπὶ Μ.) Λίνδλαιη ἔξήτασε τὸ αὐτὸν ζήτημα, ἐφ' οὐ καὶ οἱ ἄλλοι ἐποιήσαντο παρατηρήσεις τινάς

Ἐν τῷ Θῷ καὶ Ιῷ τμήματι ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ, πρὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως ὁ ἐκ Λονδίνου Κόρνφελδ καὶ ὁ ἐκ Βερολίνου Πιστώρ ὑπέβαλον πρότασιν περιλαμβάνουσαν 7 κεφαλαία «περὶ τῆς προσόδου τῆς ἀτνιηπτικῆς μεθόδου ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ταῖς οἰκίαις σχετικῶς πρὸς τὴν δημοσίαν καθαριότητα», μεθ' ὁ ὁ ἐκ Λονδίνου Ὁλδγουίκλη, καὶ ὁ ἐξ Ἐδιμούργου Πόλλαρ ώμιλησαν περὶ «κνοσοκομείων διὰ πυρέσσοντας». Εἶτα ὁ ἐκ Βιέννης Φερδινάνδος Φέλνερ «περὶ ἀσφαλείας ἀπὸ τοῦ πυρός ἐν τοῖς θεάτροις», ὁ δὲ ἐξ Ἀννοβέρου καθηγητὴς Φίσερ «περὶ θερμάνσεως, ἀερισμοῦ καὶ θερμάνσεως τῶν αἰθουσῶν τῶν θεάτρων καὶ τῶν πρὸς συνάθροισιν τοῦ πλήθους χρησιμευουσῶν».

Ἐν τῷ ΙΑΦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ διδάκτορος Λουδοβίκου Τσατάρη, ὁ ἐκ Βερολίνου Μπραΐμερ, ὁ ἐκ Παρισίων Ρενζέ καὶ ἐκ Βουδαπέστης Βάξμαν ὑπέβαλον ἔκθεσις περὶ τοῦ καθηρισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς ἔργασίας τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, ἔξαροντες ὅτι ἡ ἀσφάλεια τῶν ταξιδιωτῶν ἀπαιτεῖ τοιούτον τοῦ χρόνου τῆς ἔργασίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἔξαντλήσεως τοῦ πρωταρικοῦ.

Ο Μπραΐμερ καὶ ὁ Ρενζέ προτείνουσι πρὸς τούτοις ἵνα εἰς ἑκαστον σιδηροδρομικὸν ὑπαλλήλον, ἀν ζητήσῃ τούτο, παραχωρῶνται 15 ἡμέραι ἀδείας πρὸς ἀναψυχήν· ὡσαύτως προτείνουσι ὡς μέγιστον μὲν ὄρον τοῦ χρόνου τῆς ἔργασίας 12 ὥρας ὡς ἐλάχιστον δὲ 10. Η τοῦ Μπραΐμερ πρότασις ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἀνευ τροποποίησες, θα ὑπεβάλλετο δὲ εἰς τὴν πλήρη συνεδρίαν μετὰ τῆς αἵτησεως, ἵνα οἱ ἀντιπρόσωποι ἑκάστου κράτους

εἰπῆ, ν ἀποκόψῃ ταχέως τὸ σεσηπώς τούτο μέλος· ἀλλ ἡ σχολὴ τοῦ ἔργου αὐτῆς καὶ τοῦ σκοποῦ ἔχομένη εἰς ἀληθή ἀγῶνα ὑποβάλλεται ὅπως, εἰ δυνατόν, σώσῃ τὸ πρόθατον καὶ περισυναγήγη ἀυτό, διότι ἐν νῷ ἔχει ὅτι τούτο, ἀφίμενον ἀχαλίνωτον εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀποβίσσεται ταχέως λυμαίνων αὐτῆς, ζημιωθήσεται δὲ αὐτή. Ὡ πορενεὶ καὶ ἐπιμένει ἡ σχολὴ ἀλλὰ καὶ ἡ περαιτέρω, ἡ μεγάλη ὑπομονὴ ἔχει ὅρια, ὃν ἡ ὑπέρβασις ἐπιβλαβής καθίσταται. Ἀναγκάζεται ν ἀποκόψῃ τὸ σεσηπώς μέλος χάριν τοῦ ὅλου σώματος, ἀλλά, μὴ λησμονῶμεν τὸ μέλος τούτο ἀπὸ τῆς σχολῆς μεταποδῆσις εἰς τὴν κοινωνίαν. Τίς πταίει ἐν τούτῳ; πταίει ἡ σχολή; "Οχι! βεβαίως. Αὕτη τὸ καθήκον αὐτῆς ἐπετέλεσε, ἀπόκειται δὲ αὐτῇ δὲ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, τοῖς δὲ γονεῦσι καὶ σίκεσίοις ἡ εὐθύνη."

Τούτων ἔνεκα, οἱ γονεῖς, εἰνε δὲ δλίγιστοι οἱ δέσμενοι προτροπῶν, διότι εὐτυχῶς τὰ ἥθη ἡμῶν δὲν ἔξηχεισθησαν εἰς δ σημεῖον ἀλλαχοῦ, διφέλουσι χάριν τῶν τέκνων αὐτῶν, χάριν τῶν φιλτάτων αὐτῶν, χάριν τῆς κοινωνίας, ἡς εἰσὶ μελη, νὰ φροντίζωσι μάλιστα περὶ τῆς κατ' οῖκον ἀγωγῆς τῶν παιδῶν καὶ συντελῶσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς σχολῆς, διότι ἀλλως οῦτοι ὑπέχουσιν εὐθύνην ἔναντι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων.

Ἄξεις ἀνοίκειοι καὶ ἐν γένει πᾶν δὲ τι δύναται νὰ ἐπιδράσῃ κακῶς ἐπὶ τοῦ παιδὸς πρέπει νὰ ἀποφέυγωνται πρὸς αὐτοῦ. Νὰ ἀποτελεῖνται δὲ πρὸς αὐτὸν μετ' ἀγάπης καὶ ἡμέρητος, οὐγὶ διὰ

* * *

Ἄπὸ δεκαπεντημερίας περίου ἐλλῆσαν αἱ ἐν Δήλῳ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς διενεργούμεναι ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ, αἱ ἀπὸ τοῦ μακίου τρέψῃ. ἔ, ἀρξάμεναι. Κατὰ τὴν πορείαν τῶν ἀνασκαφῶν τούτων εὑρέθησαν διάφορα κτίσματα, θεμέλια διαφόρων οἰκοδομημάτων, στοκὶ ποικίλαι, πολλὰ βάθρα, σημαντικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ πλάκες ἐνεπίγραφοι καὶ τινὰ ἀρχαιολογικὰ εἰδή. Τὰ εὑρήματα ταῦτα δὲν εἴνε λίστα σπουδαῖα, συνεπλήρωσαν διμος πολλὰ κενά, διφιστάμενα ἔτι ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ, καίτοι ἀκόμη δὲν ἔχουμεν εἰς φῶς τὰ διὰ τῶν διενεργουμένων ἀνασκαφῶν ὑπὸ τῶν Γαλλών ἐπιζητούμενα, ὡς δ ἀρχαῖος λιμὴν τῆς νήσου, θατις ἐφημίζετο διε τῆς μεγαλο-

νποσάλλωσι ταύτην ταῖς οἰκείαις κυθερήσεσι. Τέλος ὁ ἐκ Βουδαπέστης Ιούλιος Κόλλερ ώμιλησε περὶ τῆς ἀπὸ 15 ἑτῶν παρατηρουμένης νόσου παρὰ τῷ προσωπικῷ τῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἐταιρίας τοῦ Δουνάβεως.

Τὸ ΙΒ' τμῆμα ἡσχολήθη περὶ τὸ ζήτημα τῆς προμηθείας ὅδατος ὑγιεινοῦ ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ τῆς διηθητικῆς μεθόδου. Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ὁ Βορράδος Βρέτσερ (Βουδαπέστης) ώμιλησε «περὶ διατηρήσεως τοῦ νωποῦ κρέατος, τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἀλεύρου ἐν καιρῷ πολέμου».

Ἐν τῷ ΙΔ' τμήματι ὁ Θεόδωρος Βάχιλ ώμιλησε «περὶ καύσεως τῶν φροκάλων ὑπὸ ὑγιεινὴν καὶ διοικητικὴν ἔποψιν», ἀναπτύξας ὅτι ἡ καύσις εἶναι ὁ μᾶλλον ἀξιούστατος τρόπος τῆς καταστροφῆς τῶν φροκάλων τῶν ὅδων καὶ τῶν οἰκιῶν ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσιν. Ὁ πολιτικὸς μηχανικὸς Ριχάρδος Σνάιδερ (Δρέσδης) εἶπεν ὅτι πρὸς ἀβλαβῆ καὶ συγχρόνως ὡφέλιμον ἔξαρτον τῶν παντοίων ἀπορριμάτων (τῶν οἰκιῶν, τῶν ἔργοστασίων, τῶν μαγιεισίων κ. ἄ.) διὰ τὰς πολεις, ἕνθα τὰ περιττώματα δὲν χρησιμοποιοῦνται πρὸς κατασκευὴν λιπασμάτων, κατεσκεύασε κάμινον, ἐν ᾧ οὐ μόνον καίνοται αἱ ἐν τοῖς ἀποτρίμμασι τούτοις ὄργανικαὶ ὥλαι, ἀλλὰ τῇ προσθήη καταλλήλων ὥλων μεταβάλλονται τηκόμεναι εἰς ὄντα ὑαλώδη καὶ σκοτεινοῦ χρώματος μάζαν μὴ ἀναδιδούσαν καπνὸν καὶ ὀσμὴν. Οὕτω τακεῖσαι αἱ ὥλαι αὗται ἔξαρτονται ἐκ τῆς καμίνου ἐν ρευστῇ ἔτι καταστάσει καὶ χύνονται ἐν τύποις τετραγωνικοῖς ἢ ἀλλοις, ἕνθα ψύχονται βραδέως, οὕτω δὲ κατασκευάζονται λίθοι, κέραμοι, μεγάλοι ὅγκοι ἔξ ύαλωδους μάζης, μεγάλην ἀξίαν ἔχοντες πρὸς οἰκοδομὴν θεμελίων οἰκιῶν, κρηπιδωμάτων ἀκτῶν, ἐπιτειχισμάτων, λιμενικῶν ἔργων καὶ διώρυχων, τοίχων καὶ πύρων καὶ ἀλλων καὶ εὔκολων

πωλούμεναι. Ωσαύτως ἀν ἡ τετηκοτὰ μάζα χυθῇ ἐντὸς ὅδατος μεταβάλλεται εἰς προϊόν ὀνάλογον πρὸς τοὺς χάλικας, λίαν ἀρμόδιον πρὸς ἐπίστρωσιν ὅδῶν κ. ἄ. Ὁ κ. Σνάιδερ ἡρμήνευε τὰ τῆς κατασκευῆς τῆς καμίνου καὶ τὰ τῶν ἔξοδων, ἐξ ὧν ἔξαρτον ὅτι πρὸς καθημεριγήν κατεργασίαν 100 κυβικῶν μέτρων ἀπορριμάτων, ἡ μὲν καμίνος στοιχίζει 20,000 μάρκαν, τὰ διάφορα ἔργα λείπαν 5,000 μάρκας, ἡ δὲ ὑπηρεσία 48 μ. ἡμερησίων. Οὕτως ὑπολογίζεται ὅτι (μετὰ τῆς προσθήκης τῶν ἀλκαλικῶν ὥλων, γαιανθράκων, ἡμερομισθίων ἔργων, τόκων καὶ χρεωλυσίων διὰ τὸ κεφάλαιον) 100 κυβικὰ μέτρα στοιχίζουσι 318 μάρκα καὶ 10 ἑκ. ἡ δὲ παραγομένη μάζα ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν 337,50 μ., οὕτως ὡστε ὑπάρχει κέρδος 19 μάρκων 40, ἥτοι 23.28 %. Ὁ κ. Σνάιδερ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἔργασία οὐδόλως εἶναι ἐπιθελής ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν, διύτι οἱ ἀτμοὶ καὶ τὰ ἀέρια δὲν δύνανται νὰ διαδοθῶσι πρὶν ἡ διελθωσὶ διὰ τοῦ μέρους, ἔνθα γίνεται ἡ τῆξις, ἥτοι διὰ θερμοκρασίας 1500° Κελσίου· καπνοὶ καὶ ὀσμαὶ δὲν ἀναδίδονται, διύτι ἐκ τῆς καπνοδόχου ἔξερχονται μόνον ἀτμοὶ καὶ ἄχροι ἀέρια.

Ὁ κ. Ιούλιος Φῆλιξ (Βρυξέλλων) συνέστησεν ἐν τῷ περὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν διατάξει αὐτοῦ νέον σύστημα λιθίνων φερέτρων (Tachyphaga), προτιμητέων ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν. Ὁ κ. Αλέξερος Κρόμφελδ (Βιέννης) ώμιλησε περὶ καύσεως τῶν νεκρῶν, συνηγορήσας κατηγορηματικῶς ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ συστήματος τούτου, διότι ἔντα τῶν μολυσματικῶν νοσημάτων, ἰδίᾳ δὲ ὁ τύφος καὶ ὁ ἀνθραξ προέρχονται ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν μὴ ἀρμοδίων κειμένων καὶ παραπεποιημένων νεκροταφείων. Εν Δανίᾳ π.χ. ἐπὶ 600 νεκροταφείων 45 μόνον εἶναι ἀμεμπτα. Ὁ καθηγητής Γόρε (Λονδίνου)

πρεπεστέρων καὶ εὑρυτέρων τῆς ἀρχαιότητος λιμένων, τὸ οἰκοδύμην τοῦ συμμαχικοῦ ταμείου τῶν Ἀθηναίων, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀλλὰ διαπρεπῆ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἰδρυμάτα τῆς νήσου, ἀτινέ εἰστης ἀξίας καὶ τῶν δόπιων ἡ ἀνακάλυψις θὰ εἴνει αὐτόχθονα ευτύχημα διὰ τὴν δόλεαν προσδένουσαν ἀρχαιολογικὴν ἐπιστήμην. Αἱ διακοπέστηκαν ἀνασκαρπαὶ τῆς Δίλου θὰ ἐπαναληφθῶσι κατὰ τὸ σύνηθες τὸ ἐπιδύν ἔτος ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

* * *

Ο βερολ. «Μηγύτωρ τοῦ Κράτους» ἐδημοσίευσεν ἄρτι ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ ἔτος τούτο ἐν Ισραήλικα γενομένων ἀνασκαρπῶν, διαπάνη τῶν 30,000 μάρκων, ἀπερὶ διατοκράτωρ Γουλιέλμος διέθετο ἐκ τοῦ πρωτικοῦ βασιλ. ταμείου. Κυριωτάτη ἔργασία κατὰ τὸ ἔτος τούτο ὑπῆρξεν ἡ ἀποκάλυψις διλοκλήρου τοῦ ὁγκοῦ τείγους τοῦ βου στρώματος τῶν ἔρειπων καὶ ἡ ἀρχιερείας τῶν συντριψμάτων ἐκ τοῦ περιβόλου τῶν δυτικῶν καὶ ἀνατολικῶν τημάτων τοῦ ὁγκοῦ ωκεανοῦ. Ο σκοπὸς τῶν ἔφετενῶν ἀνασκαρψῶν ἐπετεύχθη.

* * *

Κατ' ἀκολουθίαν ἔργασιῶν γενομένων ἐν τῷ παρὰ τὰς Ἀθηναὶς βιζαντινῆς ναῷ τοῦ Δαφνίου ἀνεκαλύψθη μεταξὺ δύο τοίχων σπουδαῖον μωσαϊκόν.

Τὸ μωσαϊκὸν τοῦτο παριστᾶ τὸν Ἰωακεὶμ καὶ τὴν "Ἄνναν, οἱ ὅποιοι προσηγήθησαν εἰς τὸν Θεόν, ὅπως δώσῃ εἰς αὐτοὺς τέκνουν. "Αγγελος Κυρίου ἐμφανίζομενος ἀγγέλλει τοῖς αὐτοῖς ὅτι ὁ Κύριος εἰσήκουσε τὴν δέσην αὐτῶν. "Περθεν τοῦ μωσαϊκοῦ ἀναγνώσκεται ἐπιγραφή, ἐκ μωσαϊκοῦ καὶ αὐτή, σχετικὴ πρὸς τὴν παράστασιν ταύτην.

Τὸ μωσαϊκὴ ἀιτη εἰκὼν εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα διὰ τὴν πρωτοτοπίαν τῆς συνθέσεώς της. Τὸ ἐπεξεργασία αὐτῆς εἶναι ἀξίας τοσης πρὸς τὴν τῶν ἄλλων μωσαϊκῶν τοῦ Δαφνίου.

* * *

Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Zola, ἡ Lourdes, περὶ ἣς ἐγράψαμεν ἐν ταῖς προτέραις ἐπιφυλάξιν ἡμῶν, ἀπεκηρύγμη ὑπὸ τῆς φωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' οὗ πρότερον ἤκουσε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ ἔξθεμεθα παρὰ τῶν Ἀμερικανῶν.

* * *

Νέα μυθιστορήματα ἔξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τάξει: L'Amour de Marguerite, ὑπὸ Gaston Routier, Professional Lover, ὑπὸ Gyp. Aveux de femme, ὑπὸ Ernest Daudet καὶ Finde Jainesse, ὑπὸ Louis Richard.

έκηρύχθη κατά τῶν δηλώσεων τοῦ προλαλήσαντος, φρονῶν ὅτι ὡς πρὸς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν μόνον δέον νὰ καταβάληται μεγίστη προσοχὴ ἐν τοῖς νεκροταφείοις.

Εἶτα ὁ κ. Μπρούλ, ὡμίλησε περὶ τῆς καταστάσεως; τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ σύστημα τοῦτο εἰσήχθη προαιρετικῶς τῷ 1887, ἀπὸ δὲ τοῦ 1889 ἐκάησαν ἐν Γαλλίᾳ 19,000 νεκρῶν. Καὶ οὗτος θεωρεῖ τὴν καύσιν τῶν νεκρῶν ὡς τὸν ὄρθοτερον τρόπον ἐνταφιάσεως. Ὁ Κρόμφελδ καὶ ὁ Πρρούλ ἀπήγνωσαν τὴν ἐν γένει ἔφαρμογὴν τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν.

Ἐν τῷ ΙΕ' τμήματι ὁ Λέων Πετί (Παρισίων) ὡμίλησε «περὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ δικύκλου», ὁ ἐκ Βουδαπέστης Κάρολος Φουδόρος ἐπραγματεύθη περὶ τῆς ὀψελέας τῆς ζιφασκίας, ὁ Ροδόλφος Κνόλ (Άμβοργου) «περὶ τοῦ χοροῦ ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν», ὁ Μένδελσων (Βερολίνου) καὶ ὁ Τρισιρ (Τούρσης ὡμίλησε «περὶ τῶν διαφόρων τρόπων τοῦ περιηγείσθαι καὶ τῆς ἐπὶ τῶν νεύρων, τῆς πέψεως καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἐπενεργείας αὐτοῦ». Ἀμφότεροι ἔκηρύχθησαν κατὰ τοῦ ἔθιμου τῶν ἐπὶ τοῖς γάμοις ταξειδίων (voyages de noces).

Τῇ 24]⁵ συνήθον ὅμοι τὸ Ζ' καὶ ΙΖ' τμῆμα, ἐν οἷς ὁ ἐκ Βιέννης Ἰωάννης Σοσοκόρ-ώμιλησε περὶ «διοργανι-
μοῦ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ κρέατος», προτείνων ἀντὶ τοῦ ὄντος «ἐπιθεώρησις τοῦ κρέατος» τὸ «ὑγιεινὴ τῶν ζωῶν θερεπτικῶν οὐσῶν» καὶ εἰπὼν ὅτι ἡ ἐπι-
θεώρησις δέον νὰ ἐκτελήται μόνον ὑπὸ πτυχιούχων κτηνιάτρων. Περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὡμίλησαν καὶ οἱ Δαυίδ Φάιν (Βουδαπέστης) καὶ Ὀστερταγκ (Βερολίνου). Δεύτερον θέμα τῶν διαλέξεων ἦν «ἡ χρῆσις εύωνοτέρων κρεάτων». Καὶ ὁ μὲν ἐκ Παρισίων Αἰμίλιος Κασέ ὡμί-
λησε περὶ τῆς διὰ κρέατος διατροφῆς τῶν πτωχοτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ ἐξ Ἰνσβρύκης Λαζίμπις περὶ τῆς διὰ διατροφουμένων ἐδωδίμων διατροφῆς. Τέλος ὁ ἐκ Τοκίου Τουμπάι ἀνέγνω πραγματείαν τοῦ δόκτορος Τα-
χαράν περὶ τῶν δηλητηρωδῶν στοιχείων εἴδους ἵχθυος ἐν Ἰαπωνίᾳ, τοῦ πετρόδοντος.

Ἐν τῷ Ε' τμήματι, ἀσχολουμένῳ περὶ τὸ ζήτημα τῆς προμηθείας ὅδατος εἰς τὰς πόλεις ὁ ἐκ Βιέννης Φραγκίσκος Μπέργκερ ὡμίλησε περὶ «τῆς προμηθείας ὅδατος τῆς πόλεως Βιέννης, τῶν τεχνικῶν αὐτῆς ἀποτελεσμάτων κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας καὶ τῆς περιστέρω αὐτῆς ἀναπτύξεως».⁶ ὁ ἐκ Παρισίων Μπέρ-
γκμαν ἐξήτασε τὸ ζήτημα τοῦ ποίκι τεχνικὰ ἀποτελέ-
σματα προηλθον ἐπὶ τῶν ὑγιεινῶν ὅρων διὰ τῶν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐκ-
τελεσθέντων ὅδραυλικῶν ἔργων, καὶ ὁ ἐκ Φραγκφούρτης (τῆς ἐπὶ Μ.) Λίνδλαιη ἐξήτασε τὸ αὐτό ζήτημα, ἐφ' οὐ καὶ ἄλλοι ἐποιησαντο παρατηρήσεις τινάς.

Ἐν τῷ Θ' καὶ Ι' τμήματι ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ, πρὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως ὁ ἐκ Λονδίνου Κόρνφιλδ καὶ ὁ ἐκ Βερονίνου Πιστώρ ὑπέβαλον πρότασιν περὶ λαμβάνοντας 7 κεφάλαια «περὶ τῆς προόδου τῆς ἀσπτικῆς μεθόδου ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ταῖς οἰκίαις σχετικῶς πρὸς τὴν δημοσίαν καθαριότητα», μεθ' ὃ ὁ ἐκ Λονδίνου Ολδγουίγκλ, καὶ ὁ ἐξ Ἐδιμούργου Πόλλαρ ὡμίλησαν περὶ «νοσοκομείων διὰ πυρέσσοντας». Εἶτα ὁ ἐκ Βιέννης Φερδίνανδος

Φέλνερ «περὶ ἀσφαλείας ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν τοῖς θεάτροις», ὁ δὲ ἐξ Ἀννοβέρου καθηγητὴς Φίσερ «περὶ θερμάνσεως, ἀερισμοῦ καὶ φωτισμοῦ τῶν αἰθουσῶν τῶν θεάτρων καὶ τῶν πρὸς συνάθροισιν πλήθους χρησιμουσῶν.

Ἐν τῷ ΙΑ' ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ διδάκτορος Λουδούκου Τσατάρη, ὁ ἐκ Βερολίνου Μπραίμερ, ὁ ἐκ Παρισίων Ρενιέ καὶ ὁ ἐκ Βουδαπέστης Βάζσμαν ὑπέβαλον ἐκθέσεις περὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, ἐξαίροντες ὅτι ἡ ἀσφάλεια τῶν ταξειδιωτῶν ἀπαιτεῖ τοιοῦτον καθορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐξάντλησεως τοῦ προσωπικοῦ.

Ο Μπραίμερ καὶ ὁ Ρενιέ προτείνουσι πρὸς τούτους ἴνα εἰς ἔκαστον σιδηροδρομικὸν ὑπάλληλον, ἀν ζητήσῃ τοῦτο, παραχωρῶνται κατ' ἔτος 15 ἡμέραι ἀδείας πρὸς ἀναψυχὴν· ὡσαύτως προτείνουσιν ὡς μέγιστον μὲν ὅρον τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας 12 ὥρας ὡς ἐλάχιστον δέ 10. Η τοῦ Μπραίμερ πρότασις ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἀνευ τροποποιησεως, θὰ ὑπεβάλλετο δὲ εἰς τὴν πλήρη συνεδρίαν μετὰ τῆς αἰτήσεως, ἵνα οἱ ἀντιπρόσωποι ἐκάστου κράτους ὑποβάλλωσι ταῦτην ταῖς οἰκείαις κυβερνήσει. Τέλος ὁ ἐκ Βουδαπέστης Ιούλιος Κόλλερ ὡμίλησε περὶ τῆς ἀπὸ 15 ἑτῶν παρατηρουμένης νόσου παρὰ τῷ προσωπικῷ τῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἐταιρίας τοῦ Δουνάβεως.

Τὸ ΙΒ' τμῆμα ἡσχολήθη περὶ τὸ ζήτημα τῆς προμηθείας ὅδατος ὑγιεινοῦ ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ τῆς διηθητικῆς μεθόδου. Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ὁ Κορράδος Βρέτσερ (Βουδαπέστης) ὡμίλησε «περὶ διατηρήσεως τοῦ νωποῦ κρέατους τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἀλεύρου ἐν καιρῷ πολέμου».

(Ἄκολουθε?).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. — *Η Befana*. — *Ο Trincanao*. — **ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΗΧΑΝΑΚΙΩΝ.** — *Forza del Destin*. — **ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.** — *Λιάφρος Φιατρική ζητήματα*. — **ΘΕΑΤΡΑ ΜΕΛΙΟΛΑΝΩΝ.** — *Λιαθρή Λιαρικών Θεατρών*. — **ΧΡΟΝΙΚΑ.**

Δύο λέξεις θὰ ἀφιερώσωμεν μόνον εἰς τὰ δύο ἔργα ἀπερ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Όμονοίας ἐξετελέσθησαν, καθότι ταῦτα δὲν κέκτηνται σπουδαίαν ἀξίαν. *Η Befana* ὡς καὶ ὁ *Trincanao*, ἀμφότερά εἰσι τῶν *prièces à costumes*, διότι ὅ, τι ιδίᾳ καρακτηρίζει τὸ πρῶτον μελοδραμάτιον εἶναι αἱ σκηνογραφίαι καὶ αἱ ἐνδυμασίαι τῶν γυναικῶν, δ. τι δ' ἐπίσης κυριώτατα καρακτηρίζει τὸ δεύτερον εἶναι αἱ ἐνδυμασίαι ἐπίσης τῶν γυναικῶν, καίτοι τοῦτο κέκτηται καὶ μυστικὴν ἀξίαν. Τεμαχίων τινῶν καλλιστῶν ὄντων.

Η Befana, πτις ἀνεβιδάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Όμονοίας εἶναι η ἀρχικὴ *Befana*, η δὲ πέρυσιν ἐπὶ τῆς